

[Garsten Raft.]

at efterhånden alt, hvad der er kommando og pligt og tvang, kommer til at høre under de militære ledere, hvorimod alt, hvad der er fritid og hjælpsomhed, hører under de civile ledere. Det er vist noget, som befalingsmandsstammen ikke bryder sig ret meget om, og jeg tror også, det er forkert.

Den højtærede minister har oplyst — og det er noget, vi ved — at der er nedsat et udvalg til at undersøge dette spørgsmål. Det blev sagt, såvidt jeg husker, lige efter finanslovforslagets fremsættelse, og disse undersøgelser er altså stadig i gang. Jeg synes, det havde været rimeligt, om man havde afventet afslutningen af undersøgelserne og så forelagt resultatet for folketinget. I sin tid blev paragraffen om velfærdstjenesten indsat efter et meget omfattende arbejde i et underudvalg under forsvarskommissionen, et udvalg, der blev ledet af daværende landstingsmand Ernst Christiansen. Der findes i forsvarskommissionens betænkning en meget udførlig gennemgang af problemet og en meget udførlig motivering for oprettelsen af denne velfærdstjeneste, og på det grundlag har folketinget taget sin beslutning. Der er i loven en paragraf herom, og på dette grundlag hviler institutionen. Vi kan ikke finde nogen rimelighed i, at man, før overvejelserne er afsluttet, og før man har forslag om noget andet at forelægge folketinget, overgiver sagen til administrationen. Jeg synes, det ville være det naturligste, at man, når man udsatte alt det andet, ganske roligt havde afventet undersøgelsens resultat og derefter havde taget stilling til spørgsmålet. Sådan har vi også tidligere gjort, bl. a. under forsvarslovforslagenes behandling og vedtagelse i 1951.

Der er også en krise over velfærdstjenesten, og derfor var det nok rart for folketinget at kunne følge lidt mere intimt med i, hvilke regler der bliver fastsat for denne tjeneste. Den højtærede minister gav i sit svar på et spørgsmål af det ærede medlem hr. Henry Christensen i efteråret tilsagn om,

at der ikke vil blive skåret ned på apparatet; jeg tror, den højtærede minister brugte det udtryk, at der ikke ville blive givet mindre end under den foregående regering. Jeg tror nu ikke, det holder stik. Antagelig vil der som følge af nedskæringerne i efteråret også ske nedskæringer her, ja, der er de områder af velfærdstjenestens arbejde, der ganske falder bort. Der er f. eks. filmsforevisningerne, som har uhyre stor betydning i de fjerntliggende lejre og tjenestesteder. Det er for mig helt ubegribeligt — og var det åbenbart også for underudvalget, der henviser til en revision af biografloven — at staten, der giver bevillinger til højre og venstre, ikke kan give sig selv sådanne vilkår, at den kan få en bevillingshavers adgang til at leje film, hvilket vil gøre det hele billigere og nemmere; men det spørgsmål er det altså ikke lykkedes at løse.

Vi er her ved et meget vigtigt punkt indenfor forsvarsområdet. Det nytter ikke alene at holde mandskabet længe inde, eller at vi alene får våbenforsyninger, som vi aldrig har fået det før; det er også nødvendigt, at de unge bliver sådan indstillet overfor hele tjenesten, at de føler sig tilfredse med den, så godt som det overhovedet er muligt, at de føler sig vel i den, og da er forholdene i fritiden noget af det vigtigste overhovedet. De er ikke, som de skal være; de har aldrig været det. Dette område er under nedskæring, og jeg synes, det var rimeligt, hvis staten i en meget forpint periode skal sammenblande militært nødvendige budgetter med dette budget, der er af en helt anden karakter, så at sørge for, at andre kræfter kan hjælpe med.

Man må tilgive mig, at jeg finder det urimeligt, at folketinget, medens en undersøgelse af sagen står på, blot skal tage til efterretning, at denne undersøgelse finder sted, og derefter lade sig fratage retten til at tale med om disse ting og til at undersøge, hvilket grundlag der er lagt for den fremtidige ordning.

Med den motivering, jeg nu har givet, kan jeg sige til den højtærede forsvars-